

Г. А. Ривкіна

Меламуд Хаїм Гершкович

МЕЛАМУД Хаїм Гершкович (15. 09. 1907, с. Хашувате Гайсин. пов. Поділ. губ., нині Гайворон. р-ну Кіровогр. обл. – 20. 10. 1993, м. Саратов, РФ) – письменник, журналіст. Член СП СРСР (1940). Учасник 2-ї світової війни. Державні та бойові нагороди СРСР. Отримав традиц. євр. освіту. З 14-ти р. працював на цукр. заводі. Навесні 1927 поїхав на Запоріжжя освоювати вільні землі, 1930 його обрали головою сільради в новоствор. Новозлатопіл. євр. р-ні. Одночасно займався журналістикою, був ред. місц. рай. газети. Писав вірші, статті, нариси, фейлетони, вступив на факультет журналістики Харків. університету. 1937 признач. ред. г. «Колвїрт штерн» («Колгоспна зоря»), що виходила їдишем та українською мовою, водночас – кор. київ. г. «Дер штерн» («Зірка») та моск. «Дер емес» («Правда»). Писав їдишем, укр. та рос. мовами. Дебютував 1932 повістю «В степи», 1938 опублікував повість «Цветущая акация», а через рік – зб. нарисів «Обновленная земля» і повість «Дер вег цум лєбн» («Дорога до життя»). Осн. їхня тема – земля, гол. персонажі – селяни. Після війни мешкав у Чернівцях. Друкувався у г. «Ейнікайт», був її кор. у м. Біробіджан (РФ), після закриття цієї газети повернувся в Чернівці. Від 1961 – чл. редколегії ж. «Советіш гаймланд» («Радянська батьківщина»). У 1960–80-і рр. написав романи «Юнге йорн» («Молоді літа»), «Калтс ун варемс» («Всього потроху»), «Цвішн Днестер ун Прут» («Між Дністром і Прутом»), «Ді тег міт ді нехт» («Дні і ночі»), «Азой гейт ді велт» («Так повелося у світі»), «Арум ді фір вербес» («Навколо чотирьох верб»), «Варем еш» («Тепле полум'я»), «Черновіцер парадоксн» («Чернівецький парадокс») та ін. Укр. мовою вийшли докум. повість «За Прутом, у Садгорі» (Станіслав, 1960, у співавт. з М. Бурбаком), роман «Глибочок» (К., 1962), зб. оповідань «Живі зерна» (Уж., 1967), у перекл. рос. мовою – романи «Земля» (1963), «В начале лета» (1967), «Годы молодые» (1970), «Времена меняются» (1975), «Мерило жизни»

(1982), «Верить человеку» (1988), «Буковинский роман» (1991; усі – Москва), «Город у реки» (1979), «Хашеватские рассказы» (1984; обидва – Київ) – про життя євр. м-ка у період змін соц.-екон. устроїв, сучасне й минуле Буковини. За станом здоров'я 1990 переїхав до сина у м. Саратов, де за 4 дні до смерті закін. роман «Щастя і нещастя».

Рекомендована література

1. Бейдер Х. Этюды о еврейских писателях. К., 2003.

Бібліографічний опис:

Меламуд Хаїм Гершкович / Г. А. Ривкіна // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2018. – Режим доступу:

<https://esu.com.ua/article-66174>

2001-2024 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).